

MARIA GRAZIA CALANDRONE

nerostind nume

Spunea mereu
spuneți-i că o iubesc
și spuneți-i că vin de departe
ca s-o iubesc.

Spuneți-i, chiar dacă-i ieșeau
îngeri și demoni din gură,
eu îi vedeam doar gura.

Spuneți-i că va stăruî în mine
pentru totdeauna.
Spuneți-i, vă rog. Spunea mereu.

30 aprilie 2016

din *Gli Scomparsi* (*GiullaOro pordenonelegge*, 2016)

fotografia Luciei Galante

sub rochii elegante
apasă exuberanța onestă a cărnii (destinată
cusăturilor de pe umeri)
e lesne să-ți imaginezi acel trup
mișcându-se sub imensitatea cerului, al
grâului de mai,

stând în întregul
unei singure existențe
sub greutatea cerului
și o valență ca o mulțime care nu poate fi
investigată
mamă, dacă din centrul grâului răsare
stridorul mecanic al morții tale
imatură ca și grâul de mai
iertată
precum ierți macul
în singurătatea grâului,
cum se iartă viața
care nu cunoaște altceva decât pe sine

9 mai 2017 (în *Interno Poesia*)

hrană fără aparențe înșelătoare

mă simțeam confortabil cu tine, ca și într-o casă
cu perdele și lucruri spălate
de lumina soarelui

afară totul era incontestabil și limpede
ca într-o după-amiază de vară

spuneam mereu că nu cunosc îngerii,
te cunosc însă pe tine
reîntoarsă în lume ca și prima iubire

*

chipul tău era simplu ca o rază de soare
și atât de aproape
iar privindu-ți ochii
îți vedeam inima
topindu-se în filamente incandescente de aur
și de lavă

*
ochii tăi
conțineau ochii iubirilor deja iubite
iar fierbințeala creștea din gânduri invizibile,
îndepărtate

și mișca alte gânduri
invizibile și noi

*
iar noi, între alte lacuri inundate de lumină
ne aminteam ceea ce nu știam
vreme în care se amesteca dulceața celor care
iubesc,
cum acționa împotriva noastră, ea iubirea,
îndulcindu-ne, căci singurătatea celor
care au simțit odată iubirea
nu este aceeași singurătate
cu a celor niciodată iubiți

(în *Interno Poesia* 2.1.2017)

Cântec

Cânt pentru că te reîntorci
atunci când cânt
cânt pentru că în toate zilele străbați
mile de singurătate
pentru a-mi șterge lacrimile.

Mă rușinez să-ți cer atâta
și încetez să mai cânt.

Cânt și sunt iluzorie
ca o floare de tei
cânt și stau într-adevăr
pe locul unde mă minunez:

la începutul lumii

e umbra albă a primilor trandafiri
care nu mai sunt iubire
căci cânt și te văd întorcându-te
cum revin lucrurile la mal:
fără trecut,
cu pieptul spălat
de mare.

Uite!

urci scările ca un copil andru
care scutură un fir de sare de pe gene,
împinge cu două degete
ușa, îngenunchează
în grabă, rostind
cu grabă, "Haide!
să mergem la mare", surâzându-mi, de la
statura sa
de măzăriche și trandafir, din pansamentul
său de suflet salvat
de lucrurile mărunte.

Din gura lui albă râde lumea
și râd lucrurile
transparente ale cerului
dacă, abia întorcându-se
de rușine, spune: "Vezi, nu mai mă tem"

ca și cum ar vorbi unei umbre evaporate
în nevinovăție

liniștea ginestrelor, în șoapta trandafirilor
ieșită pe ferestrele
deschise
până la fundație.

Astfel mă lași sub cerul liber
lipsit de greutate. Și atunci cânt
așezată
în viața, lipsită de dragoste,
care nu se oprește

prezența perfectă
a celor care nu contează

---

dar e fără voie, fără moloz, fără reușita
materiei

e doar praf care tinde spre lumină.

Roma, 30 septembrie 2010

*

cât de active sunt creaturile,
cu câtă atenție trec peneluri
pe panourile din lemn

știind că trebuie să moară totuși

dar acum
o fac

și făcând
uită

și sunt într-adevăr zei, cu adevărat nemuritori,
în această simfonie de soare pe prima iarbă
verde-intens de aprilie

acești patru băieți cu penel și miros proaspăt
și de firnis

berea în buzunarul pantalonilor, bascul pus
extravagant și zâmbetul care spune eu sunt viu,
în acest moment

sunt viu pentru totdeauna

Roma, 4 aprilie 2016

inedit din **Il bene morale** (*volum în curs de apariție
la editura Crocetti*)

***

dacă, maturi fiind, reappare
pământul imaculat originar
pe care-l vedeam cu ochii de copil,
am redevenit cei care am fost

scunzi, aproape de sensul lucrurilor,
corole deschise
pe o palmă de pământ

Roma, 9 octombrie 2017

Roza animalelor (Zona, 2014)

eu nu sunt decât albul bestiei
și splendoarea ochiului ei
negru,
rotund,
blând

sunt blândețea universului
care se învârte în el însuși
precum ochiul în orbita
animalului,

idol adormit,
care, limitând abisul, scapă aici prima lacrimă
de bucurie

au trebuit
milenii pentru aceasta unică
lacrimă,

la care se-nchină, precum se-nchină
un câmp
de flori bătut de un vânt
sideral, acest plural uman

încununat
de soare și plămădit din același aluat
al bestiei,

această mizerie care dorește să fie
mângâiată
de compasiunea ochiului tău

Roma, 12 ianuarie 2013

*

persoana pe care o iubesc era plăcută
și am îndrăgit-o imediat
pentru că era persoana cea mai politicoasă
pe care am cunoscut-o

persoana pe care o iubesc am iubit-o imediat
cu nestăvilirea

bucuriei iubirii
pentru că era dulce și umană
și avea grija binelui
tuturor

persoana de azi
vorbește pentru a-l jigni
pe cel care o iubește, vorbește
arogant fără să se scuze
fără să se explice

eu, care nu cred în evidența răului,
caut greșeala

cei din jur îmi spun că asta
e greșeala: faptul că nu plec,
că nu sunt decisă

spun că cel care iubește este călăul

spun că jignirea este a primi
în mod natural ce ni se cuvine
și așteptăm: să fim iubiți
fără condiții

ei spun
că rana
nu este a mea, să fiu abandonată,
că este cea mai profundă rușine
ar fi
ca în cele din urmă
să fim
fără pretenții și fără condiții

în sfârșit iubiți

19 mai 2015

Maria Grazia Calandrone (n. 1964 la Milano, actualmente locuiește la Roma) poetă, jurnalistă, dramaturg, actor, organizator de spectacole, autoare și conducătoare de programe culturale pentru postul de radio *Rai tre*. Scrie pentru cotidienele "*Il Manifesto*" și "*Corriere della Sera*", pentru "*Alfabeta 2*" și "*Doppiozero*". Și ține rubrica de poezie inedită "*Cantiere Poesia*" a revistei internaționale lunare de poezie "*Poesia*". Colaborează la trimestrialul de film "*Rifrazioni*", cu revista de artă și psihanaliză "*Il Corpo*", coordonează în colaborare colecția de poezie "*i domani*" a editurii Aragno Editore. Lucrează în prezent la o carte-anchetă "*Ti chiamavo col pianto*" despre victimele justiției privind cazurile minorilor în Italia.

Cărți publicate: *Pietra di paragone* (Tracce, 1998 – premiul *Nuove Scrittrici – Noile Scriitoare*, 1997), *La scimmia randagia* (Crocetti, 2003 – premiul *Pasolini, Opera Prima*), *Come per mezzo di una briglia ardente* (Atelier, 2005) *La macchina responsabile* (Crocetti, 2007), *Sulla bocca di tutti* (Crocetti, 2010 – premiul *Napoli*), *Atto di vita nascente* (Lieto Colle, 2010), *L'infinito mélo, pseudoromanzo con Vivavox, La vita chiara* (transeuropa, 2011); cuprinsă în *Nuovi poeti italiani 6* (Einaudi, 2012); prosa *Salvare Caino* inclusă în *Nell'occhio di chi guarda* (Donzelli, 2014). A compus, în colaborare cu Michele Caccamo, *Dalla sua bocca. Rescrieri a unsprezece însemnări inedite de Alda Merini* (Zona, 2013). În 2012 face parte din proiectul RAI TV "*UnoMattina Poesia*", colaborează cu Rai Letteratura și cu muzicianul Canio Loguercio și este câștigătoarea Premiului "*Haiku in Italia*" al Institutului Japonez de Cultură. În 2013 începe o colaborare cu Cult Book (Rai 3) și este parte a video producției *Ritratto continuo* de Francesca Montinaro, expusă la Galleria d'Arte Moderna din Roma, la Palazzo Montecitorio și la Bienala Venezia 2017; în 2017 participă la filmul documentar al Donatellei Baglivo "*Il futuro in una poesia*", prezentat la Mostra del Cinema de la Veneția și în proiectul "*PoemsWith a View*" al regizorului israelian Omri Lior. Poezia Mariei Grazia Calandrone este tradusă în limbile: arabă, cehă, franceză, japoneză, greacă, engleză, persaană, portugheză, rusă, sârbă, spaniolă, suedeză, germană, română și turcă.

Traducere și prezentare: EUGEN D. POPIN